

Arrest

nr. 210 506 van 4 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 27 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 maart 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 maart 2018.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 mei 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 juli 2018.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 maart 2018, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 maart 2018.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 maart 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De verzoekende partij geeft aan dat zij al sinds 4 september 2016 in België verblijft en dat zij reeds al deze tijd op het grondgebied werd gedoogd. Ze betoogt dat zij na die jaren hier is geïntegreerd en geen andere thuis kent dan in België. De verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde nog niet eens de moeite gedaan heeft om te onderzoeken of er sprake is van een gezinsleven en geeft in dit verband aan dat zij reeds geruime tijd samenwoont met haar Belgische partner, dat zij momenteel 6 maanden zwanger is van haar Belgische partner en dit kind ook de Belgische nationaliteit zal krijgen. Ze stelt dat ze haar leven in België wenst verder te zetten samen met haar partner en hun toekomstig kind. Ze meent dat in dit stadium van haar zwangerschap gedwongen terug te moeten keren naar haar geboorteland een werkelijk trauma zou betekenen en dat een terugkeer naar het land van herkomst ook vanuit pedagogisch standpunt totaal onverantwoord is aangezien het kindje dan geboren zal worden zonder de aanwezigheid van de vader.

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, alinea 1, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat zij recht had op een verblijf van 9 dagen vanaf 4 september 2016 (datum van binnenkomst). De gemachtigde stelt dat bijgevolg het rechtmatig verblijf van betrokkene nu is verstreken, wat de verzoekende partij in geen geval betwist. Verder lijkt de gemachtigde het bestaan van een gezinsleven niet te betwisten maar oordeelt dat bovendien het feit dat betrokkene hier verblijft bij “een Belg (partner?)” haar niet automatisch recht op verblijf geeft en dat ook het feit dat zij zwanger is, haar niet automatisch recht op verblijf geeft. Wat de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM betreft, wordt gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene een lang verblijf geniet om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De gemachtigde stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest (nr. 27.884) van 27.05.2009 het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient volgens de gemachtigde bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in de regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij al sinds 4 september 2016 in België verblijft en dat zij reeds al deze tijd op het grondgebied werd gedoogd, wijst de Raad erop dat niettegenstaande de Staat de aanwezigheid van een vreemdeling op zijn grondgebied duldt, het mogelijk maakt dat die vreemdeling deel uitmaakt van de samenleving van het gastland, daar relaties heeft en een gezin vormt, dit evenwel niet automatisch met zich meebrengt dat op de autoriteiten van de Staat een verplichting rust om de vreemdeling toe te staan zich te vestigen in hun land, zelfs niet indien er sprake is van een gezinsleven

als een fait accompli. (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 103). In haar rechtspraak heeft het Hof geoordeeld dat, in het algemeen, personen in een dergelijke situatie geen aanspraak ontwikkelen op de toekenning van een verblijfsrecht (zie EHRM (Besliss.) 13 mei 2003, Chandra en anderen t. Nederland, nr. 53102/99; EHRM (Besliss.) 5 april 2005, Benamar t. Nederland, nr. 43786/04; EHRM (Besliss.) 6 juli 2006, Priya t. Denemarken, nr. 13594/03; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues da Silva en Hoogkamer t. Nederland, nr. 50435/99, § 43, ECHR 2006-I; EHRM (Besliss.) 31 juli 2008, Darren Omoregie en anderen t. Noorwegen, nr. 265/07, § 64, en B.V. t. Zweden (Besliss.) 13 november 2012, nr. 57442/11). Het loutere gegeven dat nu pas een verwijderingsmaatregel werd getroffen in geen geval inhoudt dat de verzoekende partij enig verblijfsrecht zou hebben verworven en doet geen afbreuk aan de vaststelling dat haar regelmatig verblijf is verstreken. Bovendien is de gemachtigde voor het nemen van een bijlage 13 niet gebonden aan een vervaltermijn of een op straffe van nietigheid voorgeschreven termijn.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM stelt de Raad vast dat, zoals hoger weergegeven, in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd aangaande het verblijf bij een Belg, haar zwangerschap evenals artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij kan dus niet dienstig voorhouden dat geen rekening werd gehouden met haar familiale toestand. De gemachtigde lijkt overigens het bestaan van een privé- en gezinsleven niet te betwisten daar zij in de bestreden beslissing een belangenafweging doorvoert in het kader van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij gaat echter in geen geval concreet in op voormelde motivering zodat zij er geen afbreuk aan kan doen.

Vervolgens wijst de Raad erop dat volgens het EHRM er in het geval van een eerste toelating onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Een belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999) (EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Verder wordt erop gewezen dat, teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, moet worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij door louter haar gezinsleven op te werpen en algemeen te stellen dat zij haar leven in België wenst verder te zetten samen met haar partner en toekomstig kind hiermee in geen geval aantoonde dat er concrete hinderpalen bestaan die haar verhinderen haar gezinsleven elders verder te zetten. Waar de verzoekende partij stelt dat het kind de Belgische nationaliteit zal krijgen, dat een terugkeer naar het land van herkomst ook vanuit pedagogisch standpunt totaal onverantwoord is aangezien het kindje dan geboren zal worden zonder de aanwezigheid van de vader, dat de eerste levensjaren van een kind cruciaal zijn en dat rekening moet gehouden worden met het hoger belang van het kind, stelt de Raad vast dat dit voornamelijk hypothetisch betoog in deze stand van het geding niet ter zake doet daar het kind nog niet geboren is. De verzoekende partij toont overigens niet aan dat zij zich voor de duur van de tijdelijke verwijdering niet kan laten vergezellen door haar partner die de vader van het ongeboren kind zou zijn, noch dat haar partner haar niet zou kunnen opzoeken. Bovendien kan in dit verband op gewezen worden dat moderne communicatie technologieën de verzoekende partij in staat kan stellen om gedurende een aanvraag om machtiging in nauw contact te blijven met haar partner en om de banden verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, ME. Vs. Zweden). De verzoekende partij toont dus niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben of verderzetten en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 van het EVRM evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging

op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Door te getuigen van een ander oordeel dan de gemachtigde, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de motivering van de gemachtigde kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Wat het ongeboren kind betreft, wordt vastgesteld dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, ertussen het minderjarig kind en zijn ouders een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een 'gezinsleven' (cf. EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, *Kroon e.a. v. Nederland*, § 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, § 30). In het licht van artikel 8 van het EVRM was er bijgevolg op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen sprake van het bestaan van een gezinsleven tussen het ongeboren kind en diens ouders.

Ook wat artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag betreft, wordt opgemerkt dat met het hoger belang van het nog ongeboren kind geen rekening kan worden gehouden, zodat de verzoekende partij zich hier niet dienstig op kan beroepen. Daargelaten de vaststelling dat er sprake is van een ongeboren kind en de bestreden beslissing dus niet gericht is tegen een kind en de vordering niet namens een kind werd ingesteld (RvS 9 november 1994, nr. 50.131), merkt de Raad op dat artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepaling moet bijgevolg een directe werking worden onzegd. Bijgevolg kan de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

Waar de verzoekende partij meent dat in dit stadium van haar zwangerschap gedwongen terug te moeten keren naar haar geboorteland een werkelijk trauma zou betekenen, merkt de Raad op dat de verzoekende partij steeds de mogelijkheid heeft om bij gemotiveerd verzoek om de verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten te verzoeken conform artikel 74/14 § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, wat zij echter lijkt nagelaten te hebben.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken, niet zou steunen op deugdelijke motieven en geen feitelijke motivering zou bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond."

2.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), *Memorie van toelichting*, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 Op 6 juli 2018 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar ook de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 11 september 2018, waar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 2 juli 2018 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *"De advocaat van verzoekende partij merkt op dat haar confrator zich niet kan vinden in de beschikking en vraagt het verzoekschrift opnieuw toe te lichten. De verzoekende partij heeft een Belgische partner en een Belgisch kind, dus de bestreden beslissing vormt wel degelijk een inbreuk op artikel 8 van het EVRM.*

Voor het overige verwijst hij naar het verzoekschrift. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking."

2.4 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er vooreerst op dat de verzoekende partij door louter te stellen zich niet te kunnen vinden in de beschikking, te vragen het verzoekschrift opnieuw toe te lichten en te verwijzen naar het verzoekschrift, geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking van 2 juli 2018 werd aangegeven.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij een Belgische partner en een Belgisch kind heeft en aanvoert dat de bestreden beslissing wel degelijk een inbreuk op artikel 8 van het EVRM vormt, stelt de Raad in de eerste plaats vast dat in voormelde beschikking reeds omstandig werd gemotiveerd over haar partner en destijds ongeboort kind evenals met betrekking tot artikel 8 van het EVRM. In zoverre de verzoekende partij thans spreekt van een Belgisch kind, benadrukt de Raad dat ten tijde van de bestreden beslissing slechts sprake was van een ongeboort kind, waarover in de beschikking van 2 juli 2018 reeds werd gemotiveerd. Het gegeven dat het kind thans geboren zou zijn, kan geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing als in voormelde beschikking. De Raad benadrukt dat voorliggend beroep een annulatieberoep betreft, zodat de bevoegdheid van de Raad beperkt is tot het uitoefenen van een wettigheidstoetsing. De Raad moet zich hiertoe plaatsen op het ogenblik van de beoordeling. Met een beoordeling *ex nunc*, zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden. Het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting kan aldus geen afbreuk doen aan wat in voormelde beschikking van 2 juli 2018 gesteld wordt. Zodoende kan de verzoekende partij niet dienstig vragen dit element mee te betrekken in het arrest.

Gelet op het voorgaande en met verwijzing naar de in bovenvermelde beschikking van 2 juli 2018 opgenomen grond moet vastgesteld worden dat het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

2.5 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU